

BARTOMEU CANTARELLAS, UN HOME BO ENS HA DEIXAT

Pere Polo Fernández

Era un home bo, un home d'aquells que anaven a cercar perquè resolgués algun problema que tenien unes quantes persones. Era un home conseqüent amb les seves idees, feia el que pensava i defensava, es veu que no hagués pogut (i no ho va ser) ésser polític. Aquest home, professor d'institut i gran amic se n'ha anat a resoldre les seves curolles a una altra part, el dia de Reis, dia de felicitat per a tants infants, a mi m'han duit una gran tristesa, perquè ja no podré aclarir dubtes, resoldre qüestions, intentar imitar-lo o senzillament intercanviar idees. Se n'ha anat en silenci, sense cap afany de destacar, sense tocar les campanes, així com va viure, com una persona que sempre estava disposada a ajudar i aportar un punt de vista molt equilibrat, així com era ell. Ha estat un home de família i a aquesta li ha correspost acompanyar-lo en els moments en què ha mort i en els actes que han duit a terme a continuació fins a incinerar-lo, sense cap acte públic. Ha duit la conseqüència fins a aquest extrem. La família ha respectat el seu desig, després d'haver-lo acompanyat durant el temps que ha hagut de suportar amb estoïcisme la traïdora malaltia que se l'ha emportat.

Sempre anava de cara, tant si aquesta manera d'actuar li reportava conseqüències negatives com positives. Ha dedicat la seva vida a l'ensenyament, ha intentat lluitar per preparar alumnes per a la vida, i també ho ha fet per millorar les condicions de vida del professorat, tant des del Col·legi de Doctors i Llicenciats on va ser vicedegà, com des del sindicat STEI Intersindical. Sempre ha estat partidari de la unitat d'acció, i ha tingut un gran respecte per la pluralitat. Record el sentit democràtic que tenia a l'hora de preparar la seva candidatura a les primeres eleccions democràtiques al Centre de Professors. Mentre va fer feina al Col·legi de Llicenciats va tenir les portes obertes als sindicats i allà es varen poder fer reunions

amb altres centrals sindicals i es va poder fer formació democràtica de bon de veres. Es pot dir que en aquell temps el Col·legi es va convertir en una Escola de Formació de sindicats democràtics. Record la seva lluita, juntament amb Albert Catalan, per aconseguir que l'IES Son Rullan fos públic i no continuar amb l'anacronisme que suposava que volguessin que fos únicament i exclusiva per a fills de militars. Record quan durant uns anys vàrem editar la revista Pissarra conjuntament amb el Col·legi de Doctors i Llicenciats, i com sempre que li vàrem demanar, va col·laborar amb l' STEI Intersindical, on va fer feina els darrers anys abans de jubilar-se, a l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics. Des d'allà va dirigir l'exposició de la celebració dels 30 anys del sindicat. Va quedar ben palesa la seva manera de fer feina, ja que va ser capaç de reflectir de manera didàctica l'immens treball i compromís de l' STEI Intersindical.

A vegades tractar amb persones que tenen les idees clares costa. En aquest aspecte record el molt que em va costar que es decidís a participar en un projecte de cooperació sobre reformes educatives a

Guatemala, El Salvador i Hondures. Finalment es va decidir i ens va acompanyar i va participar en la formació corresponent, però el que més record perquè em va satisfer immensament, varen ser les seves paraules, quan tornàvem: "Estic molt content d'haver pogut veure i comprovar l'excel·lent treball de cooperació que fa l' STEI Intersindical". Ho dic perquè sé que a vegades, la cooperació ha estat criticada pels que no la coneixen.

En Bartomeu Cantarellas se n'ha anat, però entre nosaltres ens ha deixat la seva gran rectitud, el seu sentit de la justícia, el seu estar en contra de qualsevol favoritisme a l'administració pública, i especialment el seu gran sentit democràtic. Ell pensava també que la democràcia implicava participació. Criticava el fet que es donassin hores per anar a votar al professorat, cosa que implicava reducció de classes la jornada electoral i que després hi hagués més d'un terc d'abstenció, de persones que no feien classe ni anaven a votar. El 2007, a la revista Pissarra núm. 125 va escriure l'article *Democràcia també significa participació*, on entre altres coses deia: "Ningú no ens pot obligar a votar una determinada opció política o sindical ni a ningú se li ha de recordar l'existència del vot en blanc; però crec que sí caldrà considerar la conveniència democràtica d'exercir el dret de votar. El sistema democràtic és perfectible i s'ha de lluitar per millorar-lo. Una de les maneres de fer-ho és amb la participació en l'acte de votar. Usar les paraules i els fets és molt millor que el silenci, el menfotisme i el desinterès. Per nosaltres mateixos i per la funció que tenim l'obligació de desenvolupar, la participació pot arribar a ser una exigència que en el futur se'ns pot reclamar."

Bartomeu, Tolo com et deien els amics, ens has deixat, però el teu exemple quedarà per a sempre entre nosaltres. Ara ja descansas en pau, amic. ■